

PANGEA *Travel*

Het bezoek aan het kindertehuis van Lente in Xi'an

Het belangrijkste onderdeel van onze zelf samengestelde reis met Pangea Travel naar China in april/mei 2013 is het bezoek aan het kindertehuis van Lente in Xi'an geweest. Wij hadden in deze periode 2 weken schoolvakantie voor onze beide kinderen. Dat kwam goed uit omdat het in die periode nog niet zo warm is in Beijing en Xi'an. Wij hebben om het bezoek heen een verblijf van een week in Xi'an gepland, zodat Lente ook iets van de stad en de omgeving zou kunnen ervaren. Bovendien konden wij en de gids de eerste paar dagen aan elkaar wennen en op elkaar ingespeeld raken voordat we gezamenlijk naar het tehuis zouden gaan.

Wij verbleven in Xi'an in hetzelfde hotel waar we Lente gekregen hebben. Niet in dezelfde kamers, omdat we nu twee kamers met een tussendeur hadden. We zaten wel op dezelfde gang en hebben voor de kamerdeur waar de overdracht plaatsvond nog foto's gemaakt. Dat gaf wel een vreemd gevoel. In het hotel zag je dingen terug die je je toch weer herinnerde, maar niet op de foto's stonden.

De weg naar het tehuis was in 2002 nog tweebaans met bomen erlangs, veel kleine huizen en marktjes. Voor het hotel was nu een fly over gebouwd en dezelfde weg was nu een snelweg met parallelbanen en grote appartementsflats van 40 - 50 verdiepingen erlangs. Van de oude weg was niets meer terug te vinden.

Het tehuis zelf stond in 2002 te midden van de maisvelden en boerderijtjes. Nu stond het tussen de flats en de weg voor het tehuis was een drukke winkelstraat met veel kraampjes. De muur en de toegangspoort waren nog hetzelfde. Enfin, voor China is het al heel wat dat een hotel en een tehuis er na een afwezigheid van 11 jaar nog staan!

Een beetje onwennig stapten we uit het busje en de gids, met de mooie naam Summer, ging maar eens op zoek naar iemand die ons wilde ontvangen. Voor ons tijd om even rond te kijken. Naast de twee gebouwen die er in 2002 stonden was nu een hoge flat gebouwd die kennelijk ook bij het complex hoort. Verder was het gebouw waar in Lente had verbleven nog onveranderd: knalroze tegels met Disney-achtige torentjes op de hoeken. De torentjes op het andere gebouw, daar in 2001 geplaatst na de renovatie, waren weer verdwenen. Het speeltoestel in het park rondom de gebouwen was ook vervangen door een moderner geval.

Na enige tijd kwam Summer met twee dames naar buiten. Het was eerst aftasten wat iedereen wilde. We gingen eerst de ruimtes bekijken waar Lente verbleven had en waar nu vondelingen zoals zij werden opgevangen. Een van de dames zette ons tijdens de wandeling wel op de foto en bleef ook tijdens ons bezoek fotograferen.

We gingen eerst naar de derde verdieping, waar in 2002 de adoptiekinderen verbleven die deelnamen aan een Amerikaans sponsorprogramma. Dat programma liep niet meer, men had nu andere sponsoren zo begrepen we. Al vrij snel liepen we een verzorgster tegen het lijf die we, ondanks de toename van het aantal rimpeltjes, meenden te herkennen als een van de tantes die Lente van het tehuis naar het hotel hadden gebracht voor de overdracht. Het was wel heel handig dat we een klein album met foto's van de overdracht bij ons hadden. De verzorgster herkende zichzelf meteen en daarmee brak het ijs. Zij kon ook vertellen wat er met de nachtverzorgster Liu Ru en de directrice was gebeurd, ze waren volgens de vertaling van Summer allebei "retired". Dit betekende overigens na enig doorvragen niet dat ze met pensioen zouden zijn, maar dat ze iets anders waren gaan doen.

Voor Lente was het leuk dat we deze verzorgster troffen. Ze kon mooi met haar op de foto en ze voelde zich op slag een stuk meer welkom. Daarna was de dame die ons rondleidde - zij bleek de medewerkster te zijn die verantwoordelijk was voor de administratie van donaties - veel uitvoeriger in haar tekst en uitleg wat er op de verschillende afdelingen gebeurde.

Vanwege de vogelgriep mochten we de afdelingen niet op, maar moesten vanaf de deuropening en of door de schuiframen vanaf de gang naar binnen kijken. Inmiddels is de opvang van kinderen met een handicap steeds belangrijker geworden. Het aantal fysiek en mentaal gezonde meisjes dat te

PANGEA *Travel*

vondeling wordt gelegd is in de afgelopen jaren fors afgenomen in China. Er waren nu ook meer oudere kinderen.

De woordvoerder vertelde dat in de nieuwe flat het personeel onder was gebracht. Ook woonden er vrijwilligers - stelletjes zonder kinderen die 's avonds en 's nachts de grotere kinderen onder hun hoede nemen en om die manier voor hen toch een soort thuissituatie scheppen. De kinderen slapen dan in het appartementje van deze vrijwilligers. We vonden dit een goed en creatief initiatief.

Na de rondleiding werden we weer naar het gebouw gebracht waar we geparkeerd hadden. Dit bleek het gebouw te zijn waar alle overige kinderen overnachtten, en waar de administratie en de directeur hun kantoren hebben. We werden door de directeur zeer hartelijk ontvangen. Zijn werkkamer was ruim en had behalve zijn bureau een grote zithoek, waar we allemaal een plekje konden vinden. Er stond een open boekenkast met een foto van een Nederlands adoptiekind en een paar Delfts Blauwe stenen klompjes. De directeur pakte al heel snel het dossier van Lente erbij en liet ons zien wat hij aan documenten van haar had. Op het dossier zat een babyfoto van haar en een foto van ons met Lente, genomen bij het hotel in 2002, vastgeniet. Er kwam ook nog een advertentie te voorschijn, geplaatst in de plaatselijke krant door het tehuis, met een oproep aan de ouders om zich te melden. Het was geen probleem voor ons om hier een kopie van te krijgen.

De directeur zei dat hij Lente er goed en gezond uit vond zien en dankte ons voor de goede zorgen. Wij lieten het boekje met foto's zien dat we van Lente, ons huis, haar school, haar klas, haar vriendinnen, verjaardagen en vakanties gemaakt hadden. De directeur las de bijschriften, die ik in het hotel door de dames van de receptie had laten toevoegen, met gretigheid en humor. Het albumje ging Lente's dossier in...

Bij de adoptie hadden wij van de toenmalige directrice een armbandje gekregen, een van een paar. Het andere armbandje zou bewaard worden door het tehuis. Zo kon er altijd een match gemaakt worden en zou Lente altijd welkom zijn. Dit armbandje kwam ook uit het dossier rollen. Ons exemplaar - helaas wat minder goed gepoetst - kwam ook boven water en door Lente en de directeur werden de beide armbandjes even tegen elkaar aangetikt. Toch een emotioneel moment...

Ondertussen werd er druk gefotografeerd door de medewerkster van het tehuis en onze zoon. Voor Lente had de directeur weer een cadeau: een halssnoer met een kleine en een grotere, ronde stenen ring. De kleine ring hing vastgeknoopt binnen in de grotere ring. De kleine ring stond voor Lente en de grotere ring stond voor de mensen die voor haar zorgen: het tehuis en de adoptiefamilie. Een mooi geschenk, dat Lente meteen omhield. Voor onze zoon had de directeur ook een dergelijk cadeau, als blijk van erkenning voor de zorg voor zijn zusje. Hij was hiermee zeer verguld.

Onze donatie aan het tehuis werd keurig officieel geregistreerd in een groot boek en wij ontvingen een ondertekende kwitantie. Toen was het tijd voor een aantal gezamenlijke foto's en tot slot ontving de directeur nog een blauw-witte set van een handdoek en een theedoek met Nederlandse motieven (tulpen, schaatser etc.) voor thuis. Tijd om afscheid te nemen.

De directeur en de donatie medewerkster wandelden helemaal met ons mee naar ons busje en liepen mee naar de poort. Daar moest een van de chauffeurs ook nog even een blik op de oudbewoner werpen, wat nog tot enig heen en weer gepraat leidde. Met veel gelach en gewuif draaiden we uiteindelijk het terrein weer af en de drukke marktstraat weer in. Met een hoofd vol indrukken en na een beetje napuffend van de emotie reden we het alledaagse China weer in.

Lente heeft het weinig over het bezoek, maar noemt het wel het hoogtepunt van haar reis. Ze is een erg nuchter kind. We hadden haar goed voorbereid met film en foto's over wat er te gebeuren stond. Wel is er een China-vakje bij haar ingevuld en dat geeft rust. Ze geniet mogelijk nog iets bewuster van haar klas, haar vriendinnen en de geborgenheid die ze hier heeft. Zo kijken we er allemaal vooral met tevredenheid op terug.

PANGEA *Travel*

